Ч. 200. Середа 18 (5) вересня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть роау „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вчера по тихій службі Божій, відправленій в лат. катедрі Є. Е. архієпископом Більчевским зібрав ся сойм для розпочатя на ново своїх нарад. Засїдане відкрив п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені о годині 10·30 перед полуднем такою промовою:

Високий сойме! Нині зібрали ся ми на послїдний період наших соймових праць. Хотяй після інтенциий вис. сойму головною задачию теперішної сесиї є виборча реформа, однак думаю, є конечною річию ухвалити і инші важні справи. До тих причисляю передусім ловецкий закон, бо дальшої реформи сего закона годі проволікати. Рівнож пекучою є потреба основаня центральної краєвої каси для рільничих спілок, як і будови краєвих цистерн для поміщеня нафтової ропи. Краєвий Видїл признає конечність під теперішну пору прийти в поміч нафтовому промислови, бо нанесені єму шкоди суть стратою і зменшенєм краєвого доробиту.

Краєвий Видїл не предкладає буджету на будучий рік, бо з одної сторони мусимо побоювати ся, що проєкт буджету вже в першій половині року зіставлений, міг би в богатьох уступах не відповідати відносинам і потребам; з другої сторони ми думали, що було би для високого сойму просто неможливим в протягу так короткого часу, який єсть призначений для наших обрад, рівночасно працювати і провадити обради над виборчою реформою і над буджетом. Видїл краєвий предкладає отже лише буджетову провізорию на І. піврік слїдуючого року.

Згідно з виповідженими думками через представителїв сторонництв і відтїний сеї палати, єсть нашим обовязком перевести виборчу соймову реформу, бо для неї жадали ми відложеня послїдної а скликаня сеї соймової сесиї. Всї на те годять ся, що виборча реформа полягати мусить на даню виборчого права тим, що єго до тепер не мали.

Але рівночасно край бажає лише такої виборчої реформи, якої цїлию був би поступ і здоровий розвій і получене всїх верств до працї для добра сего краю, а не цїлковитий переворот істнуючих відносин.

Хто тверезо глядить на річ і опирає ся на постановах краєвого статута, знає, що дорога, по якій можна дійти до виборчої реформи єсть тілько одна т. є. дорога компромісу.

Знаю, що отся дорога трудна мозолиста, але маю надію, що на ту дорогу з'умїємо війти і на ній утримати ся.

А тепер злучім ся всї в чувствах, які нас все лучать, в любві і привязаню для наймилостивійшого Цїсаря і Короля. Піднесїм оклик: Наймилостивійший Цїсар і Король иехай живе!

Палата стоячи трикратно повтаряє той оклик.

Відтак присьвятив п. Маршалок горячу згадку помершим трем послам, бл. п. Михальскому, Глиджукови і Остапчукови, підносячи заслуги їх для краю кождого з окрема.

Удїлено з черги кільком послам відпуcток а по відчитаню наспівших писем судових забрав голос правительственний комісар, віцепрезидент Намістництва ґр. Володим. Лось і відповів на цїлий ряд інтерпеляций.

З дневного порядку відослав сойм в першім читаню цїлий ряд справоздань Видїлу краєвого до відповідних комісий. Справоздане Видїлу краєвого з проєктом реґуляміну для краєвого сойму відослано на внесене пос. Стадницкого не до адміністрацийної комісиї, лише до комісиї виборчої реформи.

З черги в полагодженю справоздания Видїлу краєвого узнав сойм мандат пос. Пузиии з сїльских громад коломийского повіта за вигаслий з причини заведеня над кн. Пузиною кураторї.

Пос. ґр. Пініньский представив іменем шкільної комісиї справоздане о діяльности де-

13)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав К. Вербенко.

(Дальше).

Що край, то обичай а що місто — можна би сказати — то жебраки. Ми на улици в Константинополи. З торжественною повагою, як пристало на божого чоловіка поступає достойний старик в зеленім турбанї або шапцї дервіша до товпи, котра охотно перед ним розступає ся. Нічо на нїм не зраджує єго „званя" або єго бажаня, єго борода гладко причесана, біла сорочка не нїм чиста, верхна одежина хоч і не нова а все-таки в добрім станї, а довга палиця додає єму лиш ще більше поваги. Опинившись серед товпи він стає, дивить ся уважно то на одного то на другого в товпі і відзиває ся остаточно спокійним голосом, мов би говорив про найзвичайнїйшу річ в сьвіті:

— Мій друже! (або мій сину) дай менї пять пястрів! Менї їх треба. — Коли же побачить, що хтось видивив ся здивований або сердито на него або таки й просто відмовив, то додає:

— Мусиш знати, що я зробив собі обітницю, а маю надію, що не відкажеш ся благословения, яке й на тебе спаде, коли менї допоможеш єї сповнити.

Сї слова мало коли позістають без успіху; коли же хтось так твердого серця, що замість жаданої корони, дасть єму лиш один або два пястри (20 або 40 сотиків), то дервіш зараз научає:

Мій друже, моя обітниця вимагає, щоби я приймав лиш пять пястрів; твого датку, на жаль, не можу ужити, дай єго якому бідному і зречи ся своєї части благословения.

А сила того благословения єсть так велика, що старий дурисьвіт дідиско лиш рідко коли відійде з порожними руками не діставши того, чого зажадав.

Инший образок; Помежи товпу, котра стоїть коло каси де продають білети на корабель, що відходить до Гайдар-Паша (селя на тамтім боцї Босфору, на полуднє від міста Скутарі, де єсть дворець зелїзницї, що іде до Анґори) пхає ся якась порядно одягнена дама в середнїм віцї. Она виглядає так, як би чогось бояла ся і споглядає недовірчиво то на пасажирів, то на землю, мов би чогось шукала. Она майже завсїгди убрана чорно, раз в турецкім костюмі з вельоном, насуненим до половини на лице, то знов появляє ся як Грекиня і то вже в трохи переношенім одїню і у відповіднім до то того капелюсї. Коли вже так кілька разів пересунула ся вітхаючи помежи публику і ще раз без успіху нашукала ся по земли, рішає ся нараз нїби лиш з великою неохотою і відзиває ся:

— Ах, звинїть, мій пане — каже она до своєї жертви, неперечуваючої нічого, і уживає при тім як після обставин, француской, грецкої або турецкої мови — я загубила якраз свій полярес, чи може хтось менї єго украв: може би ви були так ласкаві та вигодили менї одним або двома пястрами в моїм клопотї. Я мушу їхати на тамтой бік, де моя мала дївчинка лежить хора а я саме тепер була в аптицї — тут виймає она з ручної торбинки якусь фляшинку з ліком — та не хотїла би опустити корабель. Ах, будьте так ласкаві!

Хтож би відмовив помочи на таку скромну просьбу? Лиш той, що тоту „порядну" даму або котрусь з єї товаришок видів зараз по тім при иншій касї, як она там таку саму комедию відограла.

Ще инший образок: Пси уїдають, як би сказили ся а рівночасно пищить і якийсь хлопець. Помежи товпу, людем, що дожидають відходу босфорових кораблів, помежи ноги біжить нараз якийсь псиско з шнурком на шиї і скавучить, а за ним біжать три або чотири пси, що єго кусають (требаж знати, що в Константинополи повно псів на улицях) а за тими біжить хлопчище, котрому 10 або 12 лїт і кричить та відганяє буком других псів від свого, котрого ловить за шнурок. Єго пес то звичайний собі, такий самий як і тамті, але четвероножні жебраки не мають милосердия в борбі о хліб насущний і заїдають свого конкурента. Наконець удало ся хлопцеви оборонити свого пса і тепер він з трусливою міною і зі сльозами в очах розглядає ся по людех, що єго обступили та з прихильностию дивлять са на него.

Наконець звертає ся він до одного, до котрого набрав найбільше довіря і каже плаксивим голосом та нїби аж заходить ся від плачу: Будьте ласкаві, мій пане, дайте менї кілька парів (40 пара на 1 пястер), щоби я міг відставити отсего пса до дому. Я єго взяв звідтам,

партаменту І. Виділу краевого в справах стипендийних, шкільних і статистичних за час від 1. липня 1905 до 15. вересня 1906.

В дискусиї над справозданєм комісиї громадскої, забрав голос між иншими Є. Е. п. Намістник, ґр. Потоцкий і промовив як слідує:

Піднесено тут взагалі жалі, що протести і рекурси, відносячі ся до громадских виборів залягають довший час і що внаслідок того час урядованя рад громадских понад 6 літ значно продовжає ся. Я мав нагоду в послідним саме часі займати ся тою справою і хотячи основно розслідити стан річи, велів я собі представити справозданя з всіх повітів і мушу сказати, що в загідній части краю, котру пос. Стапиньский змалював так чорно, річи мають ся, можу сказати, навіть цілком добре, бо на більше менше 2500 громад західної части краю, єсть таких громад, де в наслідок неполагоджених ще протестів ради громадскі понад час урядують, ледве ще і кілька. Ті поодинокі случаї, які тут подав, основно розслїджу і може бути, що буду мав нагоду ще в сій каденциї представити з моеї сторони стан річий. Що до одного факту, громади Сусідович, то міг би пос. Стапиньский навіть з нинішної відповіди правительственного комісаря приймити до відомости, що власть, прийшовши до пересьвідченя, що дійстно продовженє неполягодженя справ і недокінчене правосильних виборів було виною теперішнього війта, поручила в порозуміню з Виділом краевим того війта зложити з уряду.

В кождій громаді, а бодай в дуже многих, суть дві партиї, котрі взаїмно поборюють ся. Намістництво рішаючи претести, мусить держати ся строго лиш приписів закона і можу Панам заручити, що часто не знає, чи одна партия належить до людовців, чи до иншої партиї. Нераз хотіло би Намістництво навіть, коли розходить ся о дрібну справу, переслїпити єї і вибори затвердити, але процесованє в громадах єсть так велике, що удають ся до адміністрацийного трибуналу, а той трибунал правосильні вже зарядженя Намістництва зносить, а тоді настає ще більший заколот.

В деяких частях всхідної Галичини, в однім або другім повіті під тим взглядом дійшов я до пересьвідченя, що політичні власти не на час розписали вибори і річ та в найблизшім часї буде поправлена. Має цілковиту праву пос. Олесницкий, що подрібні причини нинїшного громадского закона утрудняють скоре полагодженє справ, однако в самім Намістництві нині справи о скілько можна скоро полагоджують ся.

Не хочу тут і не можу закидів п. Стапиньского подрібно відпирати, однако мушу вказати на одну дорогу, котра чейже все кождому стоїть отвором, іменно удавати ся чи в дорозї рекурсу чи жалоби до висшої власти, а в таких случаях в Намістництві стараю ся, коли лише яке надужите власти чи провина лучить ся, все о направу злого. Коли в тих случаях стали ся такі надужитя, то з певностию против того виступлю і надужить терпіти не буду. (Оплески).

По промові члена Виділу краевого дра Верещиньского, референта п. Меруновича і кількох инших послів, закінчено засіданє о год. $2^1/_4$ з полудня, а п. Маршалок назначив слідуюче на середу о 10 годині рано.

Новинки.

Львів, дня 17-го вересня 1807.

— Именованя і перенесеня. П. Намістник покликав радників будівництва Фр. Дутковского і стар. інжинїра Теоф. Дуяновича до службн в Намістництві, призначив стар. інжинїра. Льва Балтаровича, до служби в старостві бохеньскім, поручиє стар. інжинїрови, Як. Малиновскому управу будови реґуляциї Дунаїця в Нов. Санчи, стар. інжинїрови Волод. Срочиньскому управу будови реґуляциї Сяну в Перемишли, інжинїрови Йос. Ярославецкому управу будови реґуляциї Раби в Бохнї і інжинїрови Волод. Скочиньскому управу будови реґуляциї Вислока в Ряшеві та перенїс інжинїра Руд. Шрімпфа зі Львова до Нов. Санча; адюнкта будівництва Льва Прухницкого із Станиславова до Бережан і Стан. Зіберера зі Львова до Станиславова, призначаючи Шрімпфа до управи будови реґуляциї Дунаїця, Беляньского до управи будови реґуляциї Висли, Прухницкого до бережаньского староства, Зібавера до управи будови реґуляциї Днїстра.

— Виділ Інститута Непор. Зачатя Пр. Д. в Станиславові уконституовав ся вибираючи головою радника Карановича, о. Клима Кульчицкого із Підпечар заступником голови, о. Ів. Озимкевича, ц. к. курата військового, секретарем, директора дра Миколу Сабата касиєром, о. Івана Порайка, ц. к. катехита семінариї учит., контрольором. До Виділу належать ще: Ол. Барвіньский, ц. к. радник празит., о. Михайло Семенів, ц. к. катехит ґімназ., радник Корнило Проскурницкий, Володимир Гузар, ц. к. надрадник суду, а заступниками є: радник суду Станислав Стеблецкий і о. Евстахій Шмериковский, парох з Угорник.

— Реґуляция „Днїстра“. З Відня доносять, що небавом зачнуть ся роботи около реґуляциї Днїстра від зелїзничого моста в Єзуполи до устя ріки Бистриці в Побережи коштом пів мілїона корон.

— З Тернополя. В неділю дня 22 вересня по сокільскім фестині в міскім городі устроює „Кружок дівчат філії руск. Тов-а педагоґічного“ в Тернополи в комнатах „Рускої Бесіди“ вечерниці з танцями, на які має честь запросити Впов. доокола чну інтелїґенцию. Початок о год. 9 вечер. Стрій фестиновий. Вступ від особи 1 К 50 с. для Вп. пп. академиків 1 К. За Виділ: С. Бриковичівна, Л. Онуферкгівна, Т. Поховска.

— Самоубийства. В Кракові отроїв ся стрихнїною Іван Мацяк, фармацевт зі Львова. — У власнім помешканю при ул. Жерельній ч. 6 по сварці з чоловіком, облила ся оногди нафтою, а відтак підпалила одїнє на собі 44-лїтна Антонїя Вітошиньска, жінка дозорця дому. Нещаслива десператка попекла ся так тяжко, що єї в стані безнадійнім відвезено до шпиталю. — В Кракові відобрав собі житє вистрілом з револьвера Артур Рафаловский проф. І школи реальної. Самоубийник мав 31 літ і полишив жінку і одну дитину.

— Дрібні вісти. В Чорткові буде утворений суд окружний. Міністер скарбу згодив ся на будову будинку судового в Чорткові а перша рата на ту ціль буде вставлена до буджету вже на 1908 р. — Загальні збори членів „Товариства рускої шляхти в Галичинї“ відбудуть ся в четвер, дня 19 вересня о год. $^1/_2$ 2 з полудня, в домі „Рускої Бесіди“ в Самборі. На дневнім порядку вибір виділу і внесеня членів. О численну участь в зборах упрашає о. Петро Погорецкий, парох Білини, яко основатель. — З початком слідуючого року шкільного буде утворена в Жовкві державна ґімназия. — При копаню ровів під каблї електричні у Львові викопано в суботу коло латиньскої катедри кости і лобини людскі. Кости ті походять мабуть із старого кладовища, яке колись було в тім місци. — На ул. Городецкій візник Трофим Рада лишив коні з возом на улици а сам пішов до шинку. Коли над'їхав віз трамваєвий, коні сполошили ся і вдарили дишлем об віз трамваєвий та вибили вікна. — Ученикови Александрови Виберчукови, коли станув і дивив ся на вертаючу з Милятина процесию, витягнув якийсь злодій з кишенї срібний годинник вартости 100 кор. —

щоби з ним побавити ся, а то ось дивіть ся як єго пси покусали. Длятого хочу відвести єго до дому. Але татови не сьмію нічого казати, бо ще мене набє.

Хлопчище знає свою публику і длятого призбиравши кілька сотиків втїкає, щоби на иншім місци відограти таку саму комедию.

Жебраки в Константинополи суть межинародні: Турки, Греки, Вірмени, ба й Німці займають ся тим ремеслом. Хто в послідних 15 роках бував в Константинополи а вертав вечером, ліпше сказавши вночи, з німецкого клюбу до дому, той певно пригадає собі того присадкуватого, вічно запитого волоцюгу з рудою бородою і одним оком, котрий чіпав людий по німецки словами: Ну, мої панове, бідний земляк, мушу преці жебрати, дайте менї яку дрібничку на нічліг!“ — То був німецкий жебрак в Константинополи іменем Пульвермахер, котрий від яких 15 лїт волочить ся по Константинополи і дре людем очи.

Тут би згадати ще про найбільше із всіх жебраків в Константинополи знаного старого Вірменина, Хорпанїя, котрий від яких 40 лїт ходить улицями і співає дїтем пісні а при тім танцює як медвідь, аж наконець зачинає зі шаленою скоростию крутити ся довкола себе самого, а відтак змучений, сам собі каже „славно“ і сїдає на землю. Кожде таке представленє коштує один металїк (срібна турецка монета, чверть пястра або 5 сотиків). Аж до 12 лїт тому назад затанцював він був собі в той спосіб маленьке майно, бо около 1200 кор. і з тими грішми постановив був вернути домів, десь далеко в Малій Азиї. Та недалеко зайшов, бо вже в Родосто причепили ся були до него якісь розбишаки, котрі вечером єго споїли. Коли Хорпанї на другий день пробудив ся, гроший вже не було. Хорпанї плакав гірко за грішми цїлими місяцями, але взяв ся зараз знову до своеї артистичної дїяльности і співає та танцює й до нинїшного дня, коли не помер.

Жебраків в Константинополи треба поділити на кілька кляс. Передовсім суть жебраки „постійні“, котрі як лїто так зима заповняють улиці Пери і Ґаляти подібно як тоті безсмертні константинопольскі пси; відтак суть сезонові жебраки, котрі приходять на зиму з провінциї, але не на балї і театри, лиш щоби бавити ся на свій лад і „робити гроші“. Сезонових жебраків збирає ся найбільше около Різдва і Нового Року, бо зі взгляду на всїлякі календарі припадають тоді в ріжну пору сьвята, римо-католицкі, греко-православні і вірменьскі і тягнуть ся від половини грудня аж по конець січня.

Дальше треба у константинопольских жебраків робити ріжницю межи дїйстно в нужді жиючими, калїками і недужими, а „промисловими“ жебраками, котрі виконують жебрацтво як би який промисл, плятять від того податок і по найбільшій части жиють собі досить добре. Декотрі з них стають до спілки і творять „підприємство“, ніби мале „товариство з обмеженою порукою“, котре наймає „фахово“ виглядаючих жебраків та платить їм добре що дня а они уставляють ся в місцях, де найбільше ходить людий, викрикують вічно однаково та звертають увагу на себе і наставляють скарбонку, котру держать в лївій руцї, бо правої нїби то не мають; єї зазначує лиш спущений в долину завязаний рукав. В сій цїли наймають такождїтий, котрих вечером замість заплати добре бють, коли не призбирають відповідної скількости гроший.

Розуміє ся, що підприємства жебрацкі держать найрадше справдешних калїків і аж страшно згадати кілько то дїтий зьвірскі матері в сїй цїли калїчать. Улиці Пери і Ґаляти та великий міст межи Ґалятою а Стамбулом суть в сїй порі повні дїтий калїків, на котрих видко ще слїди недавного насильного калїченя. На улицях лежать на пів нагі женщини, мужчини і дїти та показують свої страшенно погані рани а навіть грозять, що дотулять ся ними, коли їм нїчого не дати.

(Дальше буде).

В місцевости Ґай під Краковом появила ся холерина або т. зв. холера nostras. — З подадому гр. кат. капітули при площі сьв. Юра вкрадено оногди значну скількість біля. Шкода виносить звиш 800 кор.

— **Катастрофа на зелізници.** Дирекция зелізниць в Кракові доносить: Поїзд особовий ч. 1216 в'їзджаючи дня 12 с. м. о год. 7 мін. 46 вечером на стацию Коросно, наїхав на вози поїзду товарового ч. 1367. Внаслідок тої пригоди вискочила із шин машина і два вози поїзду товарового. Два подорожні і амбулянсовий урядник почтовий легко ранені. Причиною пригоди було переставлене зворотниці в послідній хвили.

— **Процес против небезпечних злодіїв,** о котрім ми оногди доносили, вів ся чотири дні і ледви вчера закінчив ся. Мечислава Ґоттвальда признано 12 голосами співвиноватим намiреної крадежі в конторі Корнблїґа в Станиславові а рівночасно 7 голосами принято, що Ґоттвальд ділав під примусом а тим самим єсть і виключена каридостойність вчинку. — Івана Литвина признано 12 голосами співвиноватим крадежі в Станиславові а 10 голосами виноватим крадежі на шкоду годинникаря в Коломиї. Так само признано виноватим і Людвика Коса а крім того 11 голосами ще й виноватим крадежі в складі тютюну Зайдена у Львові, виноватим волоцюства і фальшивого замельдованя.— Коса засуджено на 8 літ тяжкої вязниці обостреної постом що місяця. Литвина на 4 роки з тим самим обостренєм а Ґоттвальда увільнено. Коса і Литвина засуджено ще на зворот Фаєрштайнови шкоди 12.000 кор. а Коса на зворот шкоди Зайденови. Литвин приняв вирок голосним плачем а на сали розплакала ся жінка, котра позістає в нужді з двоїма дітьми. Що до увільненя Ґоттвальда прокуратор зголосив жалобу неважности і зажадав, щоби его задержано в арешті.

— **Нещасливі пригоди.** Атаназ Зінчук книговодець в маєтности Вайдовичі вертав сими днями вечером візком з польованя на качки з сином тамошного повновластника Фіша до дому. Через необачність незамкнув Зінчук курків від рушниці набитої шротом а сївши на візок взяв рушницю межи коліна. В дорозі візок наїхав на груду і затряс ся сильно а рушниця в тій хвили випалила і цілий набій поцілив Зінчука в голову та відорвав зовсїм горішну часть так, що мозок аж оббризкав сидячого побіч Фіша. Нещасливий полишив жінку і кількоро дітий сиріток. — Тіло Вовконовича, урядника товариства задаткового в Коломиї, котрий, як'то ми вже доносили, пішов на Прут ловити рибу а будучи епілептиком, утопив ся, знайдено по осьми днях аж під Воскресінцями два кільометри від місця пригоди. Тіло похоронено дня 14 с. м. Вовконович мав літ 21.

— **Кроваві авантури.** Зарібник Дрозд, мешкаючий при ул. Жовківскій ч. 70, посваравшись зі своєю жінкою Мариєю, добув ножа і пхнув ним жінку в ліву лопатку та зробив значну рану. Поготівля ратункова, подавши їй першу поміч, відставила єї до шпиталю. — До шинку на розі ул. Личаківскої і сьв. Антония прибуло оногди по полудни кількох мужчин і казали закликати мешкаючого в сусїдстві майстра шевского, Мулярского. Ледви що він увійшов до льокалю реставрацийного, як тоті мужчини побили его і поранили гальбами. По доконаню нападу, авантурники втекли. Мулярскому поготівля ратункова подала поміч а в цїли викритя виновників розведено доходженє.

— **Траґедия росийского ґрафа.** Прілуков — розповідала Тарновска дальше — був вже готов сам убити ґр. Комаровского, але в послїдній хвили якось надумав ся; станув перед Тарновскою і сказав, що не може виконати убийства. Сказав їй, як то она подала до протоколу ось як: Ліпше, коли его хтось инший убє, бо ти би мене бояла ся яко убийника і не любила би мене. В тій критичній хвили на своє і всїх нещастє знайшов ся Наумов у Відни. Тарновска сходила ся кілька разів з Наумовом в готели де він мешкав. Прілуков довідав ся о тім і мусів довідати ся — каже Тарновска — бо єї стерегли его детективи і ось тоді то зродив ся у него плян ужити Наумова за своє оруде.

Наумову не залежить нїчого на житю—говорив Прілуков до Тарнавскої — бо він і так нераз говорив, що застрілить ся, як ти віддаш ся за ґрафа. Нехай він убє ґрафа, а тоді обох позбудемо ся. — На то сказала Тарновска: Якже маю то сказати Наумову? Він же мене любить і такий добрий для мене. — Але Прілуков знав і тут раду. Зазрість Наумова треба було довести аж до скажености, а тоді Наумов не був би анї хвильки пиняв ся застрілити ґрафа. Тарновска згодила ся на то і почала вже розбуджувати в Наумові зазрість і ненависть до ґрафа. Она розповідала ему, що ґраф буває часто брутальний против неї, що ганьбить еї, а раз навіть і вдарив батогом. Тоті брехнї зробили своє. Наумов почав відгрожувати ся ґрафови і казав, що пімстить ся за Тарновску, хоч би ему прийшло ся й житє віддати. Як би так було все ішло після волї Наумова, то він був би ще у Відни смерть зробив графова. Але до того не треба було допустити і Тарновска намовила его, щоби він поїхав до Росиї. Він послухав і поїхав.

Але так само послушний вернув він за кілька днів знову до Відня, коли Тарновска завізвала его телеґрафічно. Він станув в Готели Імперіяль під іменем Леон де Лянґ. Тимчасом плян Прілукова і Тарновскої був вже довершений. Тарновска поїхала до Києва а ґр. Комаровский відвів єї аж на дворець. Тим самим поїздом поїхав також і Наумов до Києва. Обоє станули в готели Універзаль і Наумов був щасливий, що прецї може раз бути сам з Тарновскою бодай кілька днїв. Аж ось наспіла з Венециї депеша, котра его зовсїм позбавила спокою. Депеша була адресована до Тарновскої і стилїзована по французски та звучала: „Все знаю. Ваш Наумов то зводник а ви его... Жаль менї моїх трудів для вас. Комаровский".

Тоту депешу однак уложив і вислав Прілуков та підписав на ній ґрафа. З плачем показала Тарновска депешу Наумови а той впав в таке роздразненє, що для него була вже річ постановлена: ґр. Комаровский мусить згинути. Наумов хотїв зараз їхати до Венециї, але Тарновска его здержала, бо гадала, — як каже — що Прілуков ще инакше розпорядить. Але они обоє порозумівали ся телеґрафічно і не уважали ще хвилю за відповідну, щоби Наумов стріляв. Отже Тарновска успокоїла Наумова і поїхала з ним до Москви. Але й тут не мав він спокою. Бо в два днї опісля прийшла знов з Венециї депеша з підписом ґрафа а поправдї вислана Прілуковом. І тота депеша так само обиджала Наумова і Тарновску. Тепер вже не можна було Наумова здержати і години ґр. Комаровского були почислені. Найблизшим поїздом поїхав Наумов до Відня, щоби звідси поїхати до Венециї.

Ледви що Наумов сів до поїзду, як вже Тарновска зателеґрафувала до Відня до Прілукова о его виїздї а він взяв ся зараз до діла, щоби затерти всякі слїди вини своєї і Тарновскої. Він порозумів ся з приватним інститутом детективів і наймив двох детективів, котрі нїби то мали стеречи ґрафа перед Наумовом. Тарновска каже, що відраджувала ему робити тоту комедию, але Прілуков не дав ся відвести від того, бо так собі розумував: Наумов застрілить ґрафа і буде втїкати; детективи зловлять его і віддадуть поліциї а наречені Прілуков і Тарновска дістануть гроші, поберуть ся і будуть гуляти.

Доси все удавало ся. Наумов приїхав дня 1 с. м. до Відня а Прілуков казав его аґентам пильнувати і вивідати ся, коли він виїзджає до Венециї. Тим самим поїздом, котрим поїхав Наумов, поїхав і Прілуков до Венециї. Траґедия могла вже розпочати ся. (Д. б.).

Телеґрами.

Крак в 17 вересня. Нинї зібрала ся тут росийско-австрийска комісия реґуляциї Висли, яка збирає ся що 5 літ. Беруть в ній участь делеґати з Петербурга і Варшави та делеґати австрийского правительства. Росийскі делеґати приїхали пароходом „Фавн"; австрийских суден єсть 4. Протокол буде списаний у Відни.

Відень 17 вересня. Прибув тут з Пешту міністер ґр. Андраші.

Триест 17 вересня. Нинї рано спущен торжественно на воду корабель „Льойда" під назвою „Паляцкий".

Прага 17 вересня. На запрошенє посла Пешка зібрали ся вчера заступники нїмецкої партиї поступової, нїм. пар. людової, нїм. аґрариї і нїм. радикали на конференцию в цїли обговореня способів тїсної злуки нїмецких партий в ческім соймі. Після виданого комунїкату по подрібних нарадах ухвалено предложити нїмецким партиям, щоби для спільного поступованя у всїх справах народних, свободолюбивих і господарских сполучали ся і в тій цїли утворили постійний комітет виконуючий, котрий складав би ся з репрезентантів всїх партий нїмецких а котрий би правильним зборам всїх нїмецких послів предкладав до ухвали свої предложеня.

Париж 17 вересня. Услівя поставлені Марокканцям суть слїдуючі: Виданє убийників з Казаблянки, заплаченє відшкодованя за убийства і рабунки, доставленє закладників. Зі взгляду, що положенє поправило ся, намірене висадженє войска для з'орґанізованя поліциї не відбуде ся.

Париж 17 вересня. До аґ. Гаваса доносять з Танґера: Парляментаристи племени Шауя приняли всї услівя поставлені ґен. Дрідом і заявили, що вертають до племен, щоби в четвер вернути з ними і піддати ся формально.

Омск 17 вересня. До контори фабрики Печенїна в часї виплати впало 7 розбишаків, котрі вистрілами з револьверів зранили 3 робітників і забрали 6.800 рублів а відтак почали втїкати. Поліция зловила трох а між ними одного в мундурі ґімназияльного ученика.

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

ВИНОГРАД курацнйний, столовий, кождого дня сьвіжий, найлучшої сорти. — **ВИНО** натуральне з 1902 Іа червоне або біле $4^1/_4$ л., в бочівці почтовій franco, 2 зл. **МІД** пчільничий, ясний 5 кль. дова franco 3·50 зл.
L. Altneu Versecz 2 Węgry (УГРИ).

Сьвіжий Мід

десеровий курацийний найлучший, твердий або плинний, (патока) з власних пасік 5 кль. 6 К 60 сот. оплатно.
Коріневіч, ем. учит.
Іванчани п. л.

Інсерати

принимає
Аґенция дневників
Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзниці
краєві і заграничні
продає
Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна
Аґенция дневників і оголошень
у Львові
Пасаж Гавсмана число 9.
приймає
пренумерату на всї дневники
краєві і заграничні
по цїнах оригінальних.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутериї, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозумінє з провінциєю писемно.

Вступ вільний цїлий день.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом І. Недошадя. (Телефона ч. 527)